

Аналізуючи різні позиції фахівців А. Гриняк визначає найбільш поширені погляди на проблему: 1). одні автори вважають, що вклад до статутного фонду такого товариства може належати подружжю на праві спільної сумісної власності; 2). інші вважають, що право власності на такий вклад належить господарському товариству, а не його учасникам [5, с. 62].

За чинним законодавством кошти, які вносяться до статутного капіталу господарського товариства стають власністю саме господарського товариства. Членом такого товариства або акціонером (залежно від організаційно-правової форми) стає лише хтось один із подружжя. Законодавство щодо господарських товариств, визначає, що право на дивіденди і на частку у статутному капіталі та майні товариства при вході або ліквідації має лише той, хто був його учасником або акціонером.

На практиці виникають питання під час розлучення та поділу спільно нажитого майна, зокрема частки у статутному капіталі господарського товариства. Аналіз матеріалів судової практики дає підстави говорити про неоднозначність та

суперечливість судових рішень з цього питання (наприклад: виділялась частка з майна юридичної особи або майно не ділилось, а розглядалось як майно юридичної особи тощо).

При визначенні правового режиму спільної сумісної власності необхідно виходити із наступних ознак:

1) час придбання такого майна - адже майно є спільною сумісною власністю, якщо придбане під час шлюбу;

2) кошти, за яке майно було придбане (джерело придбання) – спільні кошти подружжя, а у випадку із грошовими коштами – їх походження;

3) мета придбання майна, що надає змогу надати йому режиму спільно сумісної власності.

Отже, використання у підприємницькій діяльності спільного майна не може бути підставою для визнання такого майна об'єктом права особистої приватної власності одного з подружжя, а по-друге, що інший із подружжя, який не є членом господарського товариства матиме право не лише на половину внеску, а і на половину доходів підприємства.

Література

1. Дзера О. В. Розвиток права власності громадян в Україні : монографія. - К.: Вентурі, 1996. – 271 с.
2. Цивільний кодекс Української РСР : Закон УРСР від 18 липня 1963 року (втрата чинності від 01.01.2004 року) // [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon1.rada.gov.ua>.
3. Сімейний кодекс України : Закон України від 10 січня 2002 року (редакція від 21.02.2016 року) // [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon1.rada.gov.ua>.
4. Цивільний кодекс України : Закон України від 16 січня 2003 року (редакція від 19.02.2016 року) // [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon1.rada.gov.ua>.
5. Гриняк А. Право спільної власності за цивільним та сімейним законодавством України / А. Гриняк // Юридична Україна. – 2015.- № 6. – С. 59 – 64.

УДК346.31

ОХОРОНА ЖИТЛОВИХ ПРАВ ДИТИНИ ЗА ЧИННИМ ЗАКОНОДАВСТВОМ

Тернопільська Н. – ст. 3 курсу, гр. ПРвн-31.

Науковий керівник - к.ю.н., доцент Світлак І.І.

Вінницький коледж економіки та підприємництва ТНЕУ

Кожна особа в нашій державі незалежно від віку та майнового стану володіє певним майном, і дитина не є винятком. Крім речей особистого користування (іграшок, одягу), у дитини можуть перебувати у власності нерухоме майно (квартири, будинки, машини, земля), а також цінні папери, рахунок у банку.

На відмінну від повнолітніх дієздатних членів родини власника дитина не може бути позбавлена житла без надання їй іншого житлового приміщення. Батьки (усиновителі, піклувальники) власники житла не можуть в односторонньому порядку, лише за своєю волею висилити дитину.

Відповідно до ч. 3 ст. 26 ЦК України [1] фізична особа здатна мати усі майнові права. Отже, від народження особа має право на власність, право проживати у житлі, користуватися житловим приміщенням та житлово-комунальними послугами тощо.

Право власності дитини на житло законодавчо закріплено у низці кодифікованих актів, зокрема у ЦК України, СК України та ЖК України [1; 2; 3].

За чинним законодавством, малолітні та неповнолітні особи не є суб'єктами житлового права,

тобто самостійно від свого імені вони не мають права укласти угоди щодо відчуження чи придбання житла, найму чи піднайму житлового приміщення виступають їх батьки чи особи що їх замінюють. Дитина до 10 років проживає разом з батьками без погодження цього питання з самою дитиною. Особа з 10 років має право висловлювати свою думку щодо реалізації її прав на місце проживання. З 14 років дитина самостійно має право обирати, з ким з батьків вона проживатиме (ст. 160 ЖК України) [3].

Діти відносяться до членів сім'ї наймача житлового приміщення. Вони здійснюють права користування цим приміщенням нарівні з батьками чи особами, що їх замінюють (ст. 64 ЖК України). Дитина, батьки якої померли, має право на користування житлом, у якому вона проживала до встановлення опіки. У разі відсутності житла вона має право на його отримання відповідно до чинного законодавства (п. 3 ст. 247 СК України). Кожна дитина, в тому числі і усиновлена, має право на одержання в передбаченому законом порядку в спадщину житла батьків чи одного з них у разі їх

смерті або визнання їх за рішенням суду померлими незалежно від місця проживання. Дитина, батьки якої позбавлені батьківських прав не втрачає права на успадкування їх житла (гл. 14 СК України).

Відповідно до ст. 17 та ч. 3 ст. 18 Закону України «Про охорону дитинства» [4], ст. 11 Закону України «Про забезпечення організаційно-правових умов соціального захисту дітей сиріт та дітей, позбавлених батьківського піклування» [5] визначено, що виконавчі комітети сільських, селищних та міських рад є органами опіки та піклування, які зобов'язані здійснювати контроль за додержанням батьками та особами, що їх замінюють, майнових і житлових прав дітей при відчуженні житлових приміщень та купівлі нового житла.

Право на захист права та інтересів дітей визначено і міжнародними стандартами. Відповідно до ст. 2 Конвенції ООН про права дитини [6], яка ґрунтується на пріоритеті інтересів дитини у суспільстві, передбачається повага і забезпечення всіх прав дитини без будь-якої дискримінації незалежно від багатьох позицій, у тому числі і від майнового стану. Право дитини на майно, на житло є одним із основних прав, що потребують захисту у разі їх порушення.

Для захисту свого права дитина з досягненням нею повноліття має право звернутися до суду самостійно. Якщо звернутися до судової практики, то найбільш поширеними справами у сфері захисту права власності дитини на житло є справи про відновлення права власності на житло та визнання права на житло.

Література

1. Цивільний кодекс України : Закон України від 16 січня 2003 року (редакція від 19.02.2016 року) // [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon1.rada.gov.ua>.
2. Сімейний кодекс України : Закон України від 10 січня 2002 року (редакція від 21.02.2016 року) // [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon1.rada.gov.ua>.
3. Житловий кодекс України Української РСР: Закон України від 30 червня 1983 року (редакція від 01.01.2016 року) // [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon1.rada.gov.ua>.
4. Про охорону дитинства : Закон України від 26 квітня 2001 року (редакція від 21.02.2016 року) // [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon1.rada.gov.ua>.
5. Про забезпечення організаційно-правових умов соціального захисту дітей сиріт та дітей, позбавлених батьківського піклування: Закон України від 13 січня 2005 року (редакція від 21.02.2016 року) // [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon1.rada.gov.ua>.
6. Конвенція ООН про права дитини: Міжнародний документ від 20 листопада 1989 року (редакція від 01.01.2000 року) // [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon1.rada.gov.ua>.

УДК 343.122

ОСОБЛИВОСТІ РОЗСЛІДУВАННЯ ЗЛОЧИНІВ У СФЕРІ ІНТЕЛЕКТУАЛЬНОЇ ВЛАСНОСТІ

Арустамян І.- ст. 4 курсу, гр. ПРвн-41.

Науковий керівник – Поджаренко К.С. к.ю.н.

Вінницький коледж економіки та підприємництва THEU

При розслідуванні злочинів у сфері інтелектуальної власності слід виділити сукупність обставин, які підлягають доказуванню з метою вирішення кримінальної справи в цілому. Нормативно ці обставини, передбачені у ст. 91 КПК України:

1) подія кримінального правопорушення (час, місце, спосіб та інші обставини вчинення кримінального правопорушення);

2) винуватість обвинуваченого у вчиненні кримінального правопорушення, форма вини, мотив і мета вчинення кримінального правопорушення;

3) вид і розмір шкоди, завданої кримінальним правопорушенням, а також розмір процесуальних витрат;

4) обставини, які впливають на ступінь тяжкості вчиненого кримінального правопорушення, характеризують особу обвинуваченого, обтяжують чи пом'якшують покарання, які виключають кримінальну відповідальність або є підставою закриття кримінального провадження;

5) обставини, що є підставою для звільнення від кримінальної відповідальності або покарання;

6) обставини, які підтверджують, що гроші, цінності та інше майно, які підлягають спеціальній конфіскації, одержані внаслідок вчинення кримінального правопорушення та/або є доходами від

такого майна, або призначалися (використовувалися) для схиляння особи до вчинення кримінального правопорушення, фінансування та/або матеріального забезпечення кримінального правопорушення чи винагороди за його вчинення, або є предметом кримінального правопорушення, у тому числі пов'язаного з їх незаконним обігом, або підшукані, виготовлені, пристосовані або використані як засоби чи знаряддя вчинення кримінального правопорушення;

7) обставини, що є підставою для застосування до юридичних осіб заходів кримінально-правового характеру.

Доказування полягає у збиранні, перевірці та оцінці доказів з метою встановлення обставин, що мають значення для кримінального провадження [1].

Вказані елементи входять до предмету доказування по кримінальній справі та фактично складають структуру криміналістичної характеристики злочину. Але вони не вказують на джерела інформації про злочин та ймовірні дії щодо їх встановлення. На нашу думку, для розкриття злочину важливе вивчення елементів злочину, що дає можливість отримання інформації про обставини його вчинення і особу злочинця. Саме з таких позицій ми підходимо до поняття криміналістичної характеристики злочинів у сфері інтелектуальної власності.